

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 223/2026
25.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Саше Милетића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Књажевцу К бр.45/23 од 15.09.2025. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 129/25 од 18.12.2025. године, у седници већа одржаној дана 25. фебруара 2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Саше Милетића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Књажевцу К бр.45/23 од 15.09.2025. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 129/25 од 18.12.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Књажевцу К бр.45/23 од 15.09.2025. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела недавање издржавања из члана 195. став 1. Кривичног законика, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци. У ову казну, окривљеном је урачунато време проведено у притвору од 17.03.2025. године до 19.03.2025. године.

Истом пресудом, одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинско правном захтеву оштећених, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Кж1 129/25 од 18.12.2025. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Зајечару – Одељење у Књажевцу, те браниоца окривљеног АА – адвоката Саше Милетића, а пресуда Основног суда у Књажевцу К бр.45/23 од 15.09.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Саша Милетић, због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП и повреде закона из члана 441. став 3. и 4. ЗКП,

као и због повреде права на правично суђење из члана 32. Устава РС и права на једнаку заштиту права из члана 36. Устава РС, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да су испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

У конкретном случају, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева у уводу наводи повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, због којих је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљенима преко бранилаца. Међутим, у образложењу захтева, бранилац не наводи конкретно у чему се ове повреде закона састоје, односно на који начин је нижестепеним пресудама учињена повреда кривичног закона по питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело и на који начин је одлуком о кривичној санкцији повређен закон, већ с тим у вези оспорава утврђено чињенично стање истицањем да нижестепени судови нису на поуздан начин утврдили дан извршности пресуде по којој је окривљени био обавезан да даје издржавање, те на повреду члана 441. став 1. ЗКП истицањем да је погрешна одлука првостепеног суда о кривичној санкцији, обзиром да окривљени није испуњавао обавезу издржавања због тога што није могао да се запосли, а не због тога што није хтео.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у поднетом захтеву као разлог побијања нижестепених пресуда, само формално означава повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, док у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду члана 440. ЗКП и на повреду члана 441. став 1. ЗКП, коју у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни суд захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Поред тога, бранилац окривљеног у уводу, као разлог подношења, указује и на повреде закона из члана 441. став 3. и 4. ЗКП, међутим у образложењу захтева не наводи у чему се конкретно састоје ове повреде закона, већ с тим у вези истиче да је погрешна одлука нижестепених суда о обавезивању окривљеног да плати трошкове кривичног поступка и о упућивању законског заступника малолетног оштећеног на

парницу ради остваривања имовинскоправног захтева. Имајући у виду да бранилац окривљеног не наводи у чему се конкретно састоје повреде закона из члана 441. став 3. и 4. ЗКП, то је Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, који налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлоге за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, а обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Најзад, у уводу захтева, бранилац као разлог подношења наводи и повреде одредаба члана 32. и 36. Устава РС, па како је одредбом члана 484. ЗКП прописано да се у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права, те обзиром да бранилац уз захтев није доставио одлуку којом је утврђена повреда људских права окривљеног, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио, налазећи да нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Из напред изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић